

Hwad Behagas?

Somnia plus vigili quam dormienti nocent

Bellmanssällskapets Medlemsblad

N:o 1 Anno 2010

* * *

*Skål kamerater,
General-Stater,
Helige Fader i Rom och din ätt!
Slut på min mässä;
Farväl Prinsessa,
Kronan är borta, hon kom också lätt.
Ände på Psalmen;
Jag går til Malmen,
Och på credit tar en sup och cotlett.*

* * *

BELLMANSSÄLLSKAPET

Ordförande:

Fil.dr. Anita Ankarcrona
08-660 59 25

Vice ordförande:

F. Kommerserådet Bo G. Hall
08-88 91 09

Sekreterare:

Doktorand Jennie Nell
070-682 24 03

Arkivarie:

Fil.dr. Sten Magnus Petri
0709 - 16 46 25

Skattmästare:

F. administrative direktören
Conny Roth
08 – 560 328 22

Klubbmästare:

Fil.kand. Cecilia Wijnbladh
08-643 59 25

Redaktör Hwad Behagas?

Doktorand Bengt Gustaf Jonshult
08-570 100 89

Ledamöter:

Direktör Hans Jacob Bonnier
Docent Carina Burman
Fil.dr. Stefan Ekman
Herr Carl Håkan Essmar
Docent Lennart Hedwall
Fil.mag. Olof Holm
Fil dr. Henrik Mickos
Fil.kand. Hans Nilsson

Postadress:

Bellmanssällskapet
c/o Sten Magnus Petri,
Värtavägen 23, 115 53
Stockholm

E-post:sallskapet@bellman.org
Hemsida: www.bellman.org
Sällskapets pg: 45 19 50-0

BÄSTE MEDLEM!

**EN GOD FORTSÄTTNING PÅ
DET NYA ÅRET
ÖNSKAR**

**ANITA ANKARCROMA
ORDFÖRANDE**

* * *

GOTT NYTT ÅR!

ÖNSKAR

**BENGT JONSHULT
RED.**

* * *

INNEHÅLL

Sid 3 Bellmanssällskapet inbjuder till...

Sid 4 Ett ögonvittne

Sid 6 Errata

Sid 7 Till havs, till havs

Sid 9 Bellmans undfägnad

Sid 13 Bok & Bibliotek 2009

Sid 15 Extrapriserbjudande

**BELLMANSSÄLLSKAPET
INBJUDER TILL
ÅRETS BELLMANFÖRELÄSNING TILL OLOF
BYSTRÖMS MINNE**

**Söndagen den 14 februari kl. 15.00 i Börshuset,
Gamla Stan**

Föreläsning av Docent Johan Stenström, Lund

***Bellman levde på
1800-talet***

Dessutom:

**Sjungande styrelsemedlemmarna Olof Holm
och Carl-Håkan Essmar sjunger duett i
adertonhundredtalsanda**

OCH

leder publiken i allsång!

Fri entré

Entré från Källargränd.

Välkomna!

**Inga förhandsanmälningar.
Tag gärna med familj, vänner och bekanta!**

Ett ögonvittne

Som numera ganska flitig Almqvist-forskare och presumtiv utgivare av bl a *Songes* letar jag både i hans levnadshistoria och i hans många skrifter efter alla slags notiser om musik.

När jag i ett av hans brev hittar en berättelse om Bellman, måste jag förstås reagera och genast vidarebefordra min upptäckt till alla läsare av *Hvad Behagas?*. Brevet är daterat ”Solla den 9. Jun. 1827” och är ställt till Almqvists hustru Anna Maria. Almqvist gör en resa i Östergötland, den första av hans många sommarresor i olika svenska bygder, och han beskriver mest vardagliga episoder, men med målande entusiasm och gott humör.

Nu har han dagen före varit på besök hos en äldre herre, ”en 70 års gammal Ungkarl, mycket rik, och allmänt älskad för sin Redlighet och välgörenhet”. Hans namn sägs vara ”Öfverstelöjtnant Gripenvald” och han bor på ”ett slags Slott, tämligen likt Haga; det heter Mantorp och är aldeles omgifvet af en Park, eller Trägård”. Almqvist blir bjuden på en ”ganska läcker” middag, och efter måltiden talade den gamle mannen ”i många ämnen, men var i synnerhet bekymrad om den andra Verlden”. Han var ”icke rätt säker, om menniskan verkligen lefde efter döden, och framför alt visste han icke, om man då skulle få återse dem man här älskat”. Så berättar Almqvist vidare:

”Emellanåt slog han dessa tankar ifrån sig, och talade om sin Ungdom. Då var han i synnerhet rolig, för mig. Ty han talade mycket om Kung Gustaf den tredje och de Personer som då lefde. Kellgren tyckte han mycket om. Bellman hade han känt personligen, och det roade mig alrarest att höra talas om honom. – Bellman skall hafva ha varit en lång välväxt Karl, aldeles lik det där Porträttet man ser på Fredmans epistlar. Ibland annat hade också Gripenvald sett sjelfva den uti Bellmans visor så mycket berömda Ulla Winblad. Hon skall hafva varit en så vacker Person, som Bellman säger. Detta var roligt att höra, ty annars hafva flere sagt att hon var aldeles en diktad varelse. – En gång skall Gripenvald hafva stått på Drottninggatan nära Odins gränd. Då får han se Bellman stå på litet afstånd, alfvarsam och sluten som han oftast var. Litet derefter kommer Ulla Winblad gående och när hon får se Bellman,

går hon med innerlig glädje emot honom på gatan. Den tiden brukte unga Fruntimmer ett slags Sammetskragar öfver axlarna, i stället för Shawletter. Ulla hade ingen. Det ser Bellman och beklagar henne – se här, säger han, tag detta, det är alt hvad jag eger, köp derfor en krage åt dig. Det var blott en Plåtsedel. Ty Bellman hade aldrig Pengar. – Ulla niger och går med sin Plåtsedel bort till ett närbeläget Klädstånd, der en vacker Krage satt, den hon gerna ville hafva. Klädståndsfrun säger Priset, den kostade flere Riksdaler. Ja, kära Fru, här är en Plåt, jag eger icke mera. – Det förslår icke långt, svarar Frun. Ulla suckar. – Men hörpå. min Vän, säger Frun, hvad var det för en karl hon talte med derborta på gatan så förtroligt? – Det var Bellman. – O min Gud, var det den namnkunniga, glada förtjusande Bellman! se här, tag genast Sammetskragen, och behåll äfven sin Plåt. Så feck Ulla Winblad sin önskan upfyld, för intet. – Så mäktigt var Tycket för Bellman.”

Citatet är hämtat ur Bertil Rombergs urval *C. J. L. Almqvist. Brev 1803-1866*, men utgivaren har inte meddelat något om uppgiftslämnaren mer än att han egentligen hette Gripenwaldt och bar förnamnsinitialen J. Men i Gustaf Elgenstiernas *Den introducerade svenska adelns ättartavlor* (del III, s 60) finns en Johan Göran Gripenwaldt som torde vara rätt person.

Han var född 1758 och således närmare 70 år när Almqvist träffade honom. Han hade gjort en lång militär karriär och 1796 nått just överstelöjtnants grad. Året därpå hade han tagit avsked och bodde sedan mest på Mantorp ”i Veta socken”, där han avled ogift 1843. Hur vittnesgill den gode Gripenwaldt egentligen var, kan visserligen diskuteras, men det är lätt att förstå Almqvists förtjusning över samtalet.

Lennart Hedwall

Errata

I min artikel om *Bellman i de gustavianska musikkretsarna* i nya *Bellmansstudier 23* har insmugit sig ett par förargliga fel som jag gärna vill rätta till. Det ena är en tidsuppgift som finns på två ställen och som minst sagt förvirrande har blivit fel på det första (sid. 29).

Bellman blev sålunda invald i Kungl. Musikaliska Akademien den 11 december 1793, och detta korrekta datum återfinns någon sida senare i Bilaga. Även den andra felaktigheten gäller en dateringsuppgift, på sid. 19, där det talas om Palmstedts ”egenhändiga koralbok från 1780-talet”. De källor jag använt var dessvärre inte tydliga nog, ty koralboken finns kvar och är bevarad på Statens Musikbibliotek, och handskriften är daterad den 14 april 1770.

Palmstedt skrev dessutom en koralbok redan 1754, då tillsammans med sin far, hovkapellisten Jean. Hur aktuella dessa arbeten var under den period som Bellman och Kraus umgicks med Palmstedt, är givetvis svårt att veta, men att Kraus skrev sin lilla ”bordspsalms” i samma anda och stil som de första fyrstämriga svenska koralböckerna, är i alla fall ett faktum.

Lennart Hedwall

Till havs, till havs –

och böljan sig mindre rörde!

Bellmansällskapetets höstmöte ägde i år rum ombord Silja Galaxy den 8 – 9 november.

Ett djärvt grepp kanske, i alla fall ovanligt för vårt sällskap. Själva resan ägde rum i samarbete med DELS – De Litterära Sällskapen – som bjudit in ett antal litterära vänföreningar att delta. Och vårt sällskap blev ett av de utvalda!

Det gällde alltså att under rubriken *Sällskapsliv till sjöss* framträda på lämpligast sätt för de andra ”vännerna” och presentera ”sin” skald eller författare.

Vi embarkerade Galaxy på söndagkvällen den 8 november i sällskap med våra ”sällskapare”.

Vi – det är styrelsens ordförande Anita Ankarcrona, dess vice ordförande Bo G Hall, som också var den som generöst erbjudit sig att med tämligen kort varsel hoppa in i stället för Carina Burman (också hon styrelseledamot) som fått personliga hinder; klubbmästaren Cecilia Wijnbladh och Bellmansällschaftsmedlemmen Anders Fröling, vår sångare.

Bara egna krafter (det bästa är gott nog!). På väg mot landgången upptäcker vi sällskapetets enda resande medlem, Olga Wallenberg, en glad upptäckt. Dessutom räknade vi förstås in i vår skara även Olof Holm, hela evenemangets huvudarrangör – och en vår styrelseledamot.

Totalt räknades publik- och vänskaran in som ungefär 240 personer. Naturligtvis fanns andra resenärer ombord men det fanns ett särskilt utrymme för hela denna grupp, publiken, eftersom det var ett särskilt arrangemang, och alla framträdanden ägde rum på ett och samma ställe. Lätt att hitta till ombord jättefartyget Silja Galaxy!

Tillsammans taget fanns åtta sällskap som under resans gång skulle framträda. Redan på söndagkvällen erbjöds publiken ett huvudnummer. Sven-Bertil Taube sjöng under en hel timme många av våra älskade Taube-sånger.

Han talade om pappa Evert, han ackompanjerade sig själv på gitarr emellanåt, emellanåt blev han ackompanjerad av en fantastisk pianist! Publiken hänförd, ibland nästan till tårar. Stor succé och vad kunde passa bättre till sjöss än Evert och Sven-Bertil Taube?

Hela nästa dag fylldes av sällskapens programinslag. Ett par absoluta höjdpunkter var *Erik Beckman-sällskapet* med sitt framförande av EB: s lyrik och exempel på hans litteraturkritik. Ordförande *Sven Hansell* i spetsen gav både återseendets glädje och upptäckstens nyfikenhet till auditoriet. En annan höjdpunkt var *Harry Martinsson-sällskapets* fantastiska exposé över kombinationen modern stringteori och Aniara! Martinssons visionära förmåga kopplade med lekfull elegans ihop med dagens forskning av en formidabel professor från Linköping. Vilken vetenskapens glädje ströddes inte över oss!

Och vårt eget bidrag vid seglatsen -

Carl Michael Bellman – närvarande överallt och i alla tider. *Bo G Hall* kåserade virtuost, kunnigt och publiknära över vår skalds närvaro i dikt och tanke – och person. *Anders Fröling*, som också ackompanjerade sig själv på gitarr, sjöng flera av både de allra mest kända melodierna men också några mindre kända. Samtidigt utmanade han publiken att försöka känna igen en av våra mest sjungna melodislingor i en Bellmansång med något annorlunda rytm ("Ja, må han leva..."). Svårare än man vill tro. Bellman finns i allas våra hjärtan, det visade det varma mottagandet alldeles tydligt.

Utöver alla inslagen från sällskapen hade det också beretts tillfälle att visa upp – och sälja – delar av sällskapens produktion. Det var strykande åtgång på de böcker vi medfört liksom CD:n. Också efterfrågade flera damer en CD med bara Anders Fröling och Bellman! En utgåva uppenbarligen att ägna allvarligt övervägande! Kanske vi också fick några nya medlemmar – det kommer att visa sig så småningom.

Hela seglatsen avslutades med allsång – Taube-sällskapet inbjöd och Taube sjöngs av hjärtans lust och så var vi vid kaj i Stockholm igen efter att kort ha angjort Åbo i tidig morgonstund och snuddat vid Mariehamn under dagen! En Bellman älskar havets våg...

Nedtecknat av en passagerare

Bellmans undfägnad

Snart sagt varje tv-kanal med självaktning har idag minst ett program om mat. Om det inte handlar om att laga maten så handlar det åtminstone om att resa runt och prova mat från olika länder och regioner. Vi möts ständigt av en ström av lockande bilder på de allra mest frestande bakverk och tårtor, grillade och stekta rätter med konstnärliga uppläggningar på vackert porslin som får det att vattnas i munnen!

Det är lätt att tro att denna passion för maten är något nytt, något som ligger i tiden men när vi lyckas slita oss från de lockande bildkaskaderna i tv-rutan och vänder oss mot bokhyllan kommer vi att plötsligt minnas att detta endast är en del av en lång tradition – det är förpackningen som är ny, inte innehållet.

Maten har i själva verket varit en del av den litterära traditionen sedan antikens dagar. Vem minns inte Prousts madeleinekakor eller de storslagna beskrivningarna av Trimalchios gästbud i *Satyricon*? Beskrivningar som är en del av historien och som sätter fantasin i rörelse. Självklart är även vår Bellman en del av denna litterära tradition som gör att vi i tanken snabbt börjar längta efter en stunds undfägnad i glada vänners lag.

Att Bellman vid ett otal tillfällen har skildrat dryckeslaget från både fram- och baksidan är välbekant. Det finns knappast någon av oss som har besökt en kräfts-kiva där det inte har sjungits Bellman. Det är däremot inte lika ofta fokus på hans måltider och detta är något som åtminstone jag tycker förtjänar en närmare titt.

Många forskare har skrivit om ämnet och försökt stämma av de rätter som nämns mot recept från Bellmans tid. I sin artikel ”Om Bellman, maten och sinnenas retning – några anteckningar” som publicerades i *Bellmansstudier* nr 20 kunde Anders Ringbom konstatera att trots att skalden har ett rykte om sig att vara en ”förledande matpoet” så är de konkreta matskildringarna inte så många som man tror.

Och det är helt sant om man är ute efter texter där maten skall ha någon konkret funktion i dikten. Om man däremot är ute efter maten som en upplevelse eller förnimmelse finns det desto fler ställen att söka på. Jag tänkte nu ge er ett smakprov på detta.

I Fredmans Sång nr 11 ”Portugal, Spanien” kan vi i tredje strofen se

vad Bellman tänker sig att han skulle bjuda sitt hjärtas dam på om han vore förmögen eller kanske rentav kunglig.

Ostron jag väljer,
Renska buteljer
Skulle min Drottning och jag töma ut;
Pudding med russin,
Vofflor et dussin
Blefve vår frukost, en kallsup til slut; /---/

Ett litet förtydligande – ingen har ramlat i vattnet här. Kallsupen är helt enkelt brännvin som inte har värmts upp innan det dricks. Det normala på Bellmans tid var att man värmdes brännvinet innan man serverade det.

Även om Bellman inte i detalj beskriver maten i detta drömscenario så väcker det onekligen fantasin till liv. Vem kan inte se ett fat på hög fot med kylda ostron som glänser av fukt? Man känner nästan doften av de nygräddade våfflorna, kripsiga och gyllenbruna.

Men som alla andra drömmar tar även denna dröm slut. Bellman rycker sig ur drömscenen med godsakerna och återvänder även i tanken till sina suparbröder i den sista strofen:

Skål kamerater,
General-Stater,
Helige Fader i Rom och din ätt!
Slut på min mäsä;
Farväl Prinsessa,
Kronan är borta, hon kom också lätt.
Ände på Psalmen;
Jag går til Malmen,
Och på credit tar en sup och cotlett.

Det blev inga isade ostron för skalden denna gång. Kvällen avrundas på krogen Malmen med en sup och en kotlett och det är inte utan att man kan tänka sig att kotletten var ganska så torr... i alla fall i jämförelse med vad Bellman nyss hade drömt om!

I Fredmans Sånger nr 12 “Venus, Minerva” bjuder Bellman in Olympens gudar till sin enkla boning och ursäktar sig för att det han har att bjuda på är enkelt och kanske inte särskilt exklusivt.

Eder til ära
Törs jag begära
Af edra nåder den lycka och grace,
Utan at ljuga,
At i min stuga
Hålla til godo et litet Calas;
Värden är ringa;
Skinka och bringa,
Pepparrot, senap och vin några glas. (strof 2)

En måltid i all enkelhet, egentligen ingenting för Olympens gudar, men skalden bjuder i alla fall på det bästa huset har.

I Fredmans Epistel nr 43 skildras en barnafödelse och även här är maten närvarande. Det var inte helt ovanligt förr att man försökte hjälpa föderskan genom att ge henne mat och dryck som man trodde skulle vara stärkande inför ansträngningen. Denna uppfattning lever för övrigt kvar i många länder, exempelvis på Irland menar man att Guinness skulle vara extra bra för födande kvinnor.

Värm mer Öl och Bröd,
Län Madam Wingmarks kanna,
Lägg Kummin i, Susanna,
Värm vår stora Kopparpanna
Illene röd. /---/ (strof 1)

Här bjuds det en slags kumminkryddad brödsoppa som sannolikt var gjord på svagdricka och limpa, en inte helt ovanlig rätt under 1700-talet. Och nog borde det vara rätt tänkt med ett stort tillskott av kolhydrater inför födsloarbetet.

Vidare i episteln ser vi att föderskan även har andra begär.

Renskt Vin, Mjölk och Mjöd,
Mer Ölost-vassla, kära!
Mer Socker, Ingefära,
Alt hvad skönt hon vil begära.
Lätta dess nöd; /---/ (strof 2)

Ingefära har i alla tider använts och används fortfarande av många för att lindra magbesvär. Om det lindrar förlossningsvärkar är väl mer tveksamt. Doften av öl, mjölk och limpa sveper in bilden av den födande kvinnan i ett varmt skimmer trots stundens allvar. Vi får inte glömma att barnsängsdöden var i allra högsta grad en realitet vid denna tid.

Man kan inte prata om Bellman och matskildringar utan att nämna Fredmans epistel 82 Hvila vid denna källa. Här har vi en underbar och lockande beskrivning av en pique-nique i det grönskande landskapet. Gästerna samlas kring de överfyllda korgarna med godsaker, här finns både mat och dryck i överflöd.

Nymphen, se hvar hon klifver,
Och så beställsam i sin ifver,
Än Ägg och än Oliver,
Uppå en rosig tallrik bär.
Stundom en sked hon öser,
Och öfver Bunken gräddan slöser; (Filbunke)
Floret i barmen pöser,
Då hon den Mandeltårtan skär.
En Kyckling där,
Af den hon vingen rifver,
Nyss kallnad är.

Det är inte svårt att föreställa sig detta scenario med fyllda fat och porslin med rosenmönster. Solen som silar ner genom bladverket, klirret av glas och bestick, folk som sträcker ut armen för att lägga upp mer på tallriken av det som bjuds.

Man får nästan en känsla av att vara där själv.

Tack vare litterära beskrivningar och den egna fantasin kan vi alla ge oss av på en inre resa i matens tecken precis när som helst.

Så nästa gång du funderar på vilket av matprogrammen du skall titta på, då har jag ett litet förslag till dig. Låt fjärrkontrollen ligga kvar på soffbordet... och varför inte ta fram den gode Bellman ur bokhyllan och låt din egen fantasi känna dofterna och smakerna från det sena 1700-talets Stockholm.

Blunda och föreställ dig den framdukade pique-niquen i epistel 82, de nygräddade våfflorna i Fredmans sång nr 11 eller varför inte den kummindoftande brödsoppan vid Ulla Winblads bädd.

Och tillåt dig själv att njuta av upplevelsen!!!

Karin Noomi Karlsson

(“Bellmans undfägnad betraktad” av Karin Noomi Karlsson under Bok & Bibliotek 2009. Red.anm.)

Rapport från Bok & Bibliotek 2009

2009 års mässa i Göteborg blev som vanligt en jättelik, kulturell happening och en omtumlande upplevelse. I likhet med en rad tidigare år var vårt sällskap företrätt i hjärtat av de litterära sällskapens egna kvarter – med vännerna av Alf Henrikson och Selma Lagerlöf som närmaste grannar. Denna placering invid för kvarterens egen lilla scen är det faktiskt många som avundas oss.

Att antalet mässbesökare denna gång var aningen mindre än föregående år – inte fullt 100 000 – märktes inte i vår monter som kunde uppleva en jämn ström besökare under de fyra dagar som mässan pågick. Tanken med sällskapets närvaro är ju just att kunna visa upp vår verksamhet för en större – och förhoppningsvis intresserad – allmänhet.

På sällskapens scen har Lars Lönnroth och Martin Bagge ofta ställt upp med miniföredrag över något bellmanskt tema. Men detta år hade de fullt upp på annat håll. För Lars gällde det bland annat att presentera sin nya memoarbok ”Dörrar till främmande rum. Minnesfragment” (Atlantis). Den är en spännande och diger volym – nästan 500 sidor lång – där Bellman förekommer hela femton gånger i personregistret.

Och Martin var mitt uppe i ett eget stort musikaliskt arrangemang i dagarna två ute på Gunnebos fina lilla herrgård. Ändå han hann också vara med och musikaliskt illustrera ett av mässans seminarier. Där presenterade de för oss välkända docenterna och ”musikaliska arkeologerna” (så kallade de sig själva) Märta Ramsten och Margareta Jersild sin färska bok: ”La folia” (Bo Egebys förlag).

Den handlar alltså om en melodi som Bellman använde i Fredmans Sång nr 5b – och även utnyttjades i den kända Sinclairsvisan – och hur denna vandrat från 1400-talets Spanien/Portugal upp till vår Höga Nord. Till skriften hör förresten även en cd-skiva med inspelningar av olika varianter av denna melodi.

Sällskapets monter bemannades förtjänstfullt av Karin Noomi Karlsson, Bo Forssell, Anders Roxenholt, Thomas Pettersson, Henrik Otterberg och Holger Lövestad – idel bekanta ansikten i sammanhanget – samt av tre medlemmar ur styrelsen.

Karin är som bekant den axel kring vilken mycket av vårt mässtdeltagande snurrar. Hon svarade dessutom för ett av de tre miniföredrag som vi ställde upp med på de litterära sällskapens scen. Texten kan avnjutas in extenso på annat håll i detta nummer. Gör det – det är den nämligen värd!

Bo G Hall

EXTRAPRISERBJUDANDE

Johan Stenström
Bellman levde på
1800-talet

Carl Michael Bellman dog utfattig 1795. Drygt tre decennier senare hade man rest ett monument över honom – det första över en person utan religiös eller kunglig anknytning. Under hela 1800-talet var Bellman en levande diktare. Epistlar och sånger sjöngs i sällskapslivet och i studentkretsar. På teatern och i bildkonsten gestaltades den fredmanska världen. Poeter som Stagnelius och Snoilsky hyllade Bellman i sin diktning. Bellman blev till och med ett varumärke för både punsch och cigarrer. Enligt litteraturhistorieskrivningen var han bortglömd i tjugo år tills de unga romantikerna upptäckte hans genialitet. Men Bellman var aldrig glömd. Han levde i de manliga sällskapskretsarna i Stockholm. I denna slutna värld kunde den manliga drömmen om obegränsad tillgång på kärlek och rus uppfyllas med Bellmans hjälp.

Jag beställer.....exemplar av *Bellman levde på 1800-talet* till extrapriset 220:-/ex. Ordinarie cirkapris är 350:-. Postens kostnad för porto tillkommer.

Namn:.....

Adress:.....

.....

Boken kan alternativt köpas "över disk" på förlaget för den som har möjlighet att besöka oss. 496 sidor, inbunden och rikt illustrerad i färg.

Format 175 x 250 mm. ISBN 978-91-7353-342-3

Posta, e-posta eller faxa er beställning till Bokförlaget Atlantis

Sturegatan 24, 114 36 Stockholm Tel: 08-545 660 70

Fax: 08- 545 660 71 E-post: order@atlantisbok.se, www.atlantisbok.se

Bellmanssällskapets Medlemsblad
Utkommer med 3-4 nummer/år

Ansvarig utgivare: Anita Ankarcrona

Redaktör: Bengt Jonshult,
Barlows väg 5
134 40 Gustavsberg
08-570 100 89

E-post: hwadbehagas@comhem.se

Tryck: Mowys Skrivbyrå

ISSN 1104-4603